

ЧИМ Є, ВЖЕ МУШУ ВДОВОЛЬНЯТИСЬ

Два роки у розлуці – час великий,
Для заліковування ран фізичних,
А тут – душа стомилася від крику
І біль виходить за межу критичну.

Лиш спогади у пам'яті лишились,
Про тебе, теплі та терпкі до болю,
Тож чорний камінь на твоїй могилі
Провідую, даючи сльозам волю.

Хтось скаже: – Потерпи, ти ж не дитина!
Тому не личить розпускати сльози,
Бо так й втонути можна в тій рутині,
У ясний день і на прямій дорозі.

Та розуму душа не піддається,
Не здатен сам собі знайти пораду,
Скрізь коротко стає і часто рветься,
Попереду нічого – все позаду...

Одного вже чекати залишилось,
Що десь, колись з тобою знову буду,
Де б самотність врешті завершилась,
Тоді, можливо, спокій вже здобуду.

Допоможи мені, допоможи кохана,

Розлуку із тобою пережити,
Бо ця розлука, як відкрита рана,
А я із нею, наче птах підбитий...

Хотілось би піднятися під хмари,
Та лебедем донизу, склавши крила,
Закінчить муки у однім ударі,
Щоб поєднатися з тобою, мила.

Але ті крила вже давно підбиті,
До хмар на них ніколи не піднятись,
Прийдеться вік не лебедем дожити
Тому, чим є, вже мушу вдовольнятись.

Та справ земних у мене ще багато
Долати через силу одиноко,
Тому не можна руки опускати,
Не час ще згадувати вічний спокій.

Тебе хоч у річницю пом'янути
Згадавши з болем наші дні щасливі,
Й за труднощами, що були, зітхнути,
Покаятись за вчинене в пориві,

Дітей й онуків ще за двох зігріти,
Нехай твоє й моє тепло згадають,
А я продовжу за нас двох старіти,
Без сорому, що сльози, напливають.

Таке життя, хіба ми в тому винні?
На все прожите нами воля Божа,
Від нього, що судилося людині,
На долю нарікати їй не гоже.

Дата написання вірша: 2023-11-04